

СВЪТУЛКАТА ПРАЗДНУВА!

Писна гайда кръшно, леко,
писна, чу се надалеко!
Трепна, скочи като булка,
нашта хубава Свѣтулка!
Премѣни се, натѣкми се,
съ тънка риза копринена,
все съ сѣрма извезана.
Стегна кръстче въ златенъ коланъ,
презъ шийката метна герданъ,
пална фенеръ на челото
и се спусна край хорото!
Накривили калпацитѣ,
скачатъ, тропатъ юнацитѣ!
Ситниятъ лекичко момитѣ
и потропватъ съ чехлитѣ!
Светна фенеръ отъ челото,
злато прѣсна срѣдъ хорото.
Провикна се юнакъ Гого:
— Хей! Свѣтулке, златопола,
хей, сестричке мѣдроока,
въ тази тъмнина дълбока,
съ този фенеръ, гдето грѣе,
радостъ свѣтла който лѣе,

тебъ се пада, на хорото
ти да бждешъ на челото!
Светна фенеръ на челото,
прѣсна злато изъ хорото,
трепна, скочи като булка,
нашта хубава Свѣтулка.
Скѣрши снага, погледъ сведе,
и хорцето тя поведе!
Фенеръ свѣти, злато лѣе,
хоро кръшно се люлѣе.
Глава вири Свѣтулката,
глава вири, пѣсень пѣе:
— И-ха! . . . И-ху — некъ се чува,
какъ Свѣтулката празднува!
Свѣтила съмъ, грѣяла съмъ,
надъ долини, надъ рѣтлини,
трийсетъ цѣли вечъ години!
Башитѣ ви, деца бѣха,
майкитѣ ви съ мене спѣха!
Всички ми се любуваха,
децата ме сънуваха!
И-ху, и-ха! . . . некъ се чува,
днесъ Свѣтулката празднува! . . .

Ганчо Абаджиевъ